

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: T. H.
bytem .....
zastoupen advokátkou JUDr. Zuzanou Kristiánovou
sídlem Kozí 19/10, 602 00 Brno

proti
žalovanému: Generální ředitelství cel
sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 2. 2016, č. j. 3248-3/2016-900000-304.1, sp.
zn. 138268/2015-530000-12,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 2. 2016, č. j. 3248-3/2016-900000-304.1, sp. zn. 138268/2015-530000-12 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu pro Jihomoravský kraj ze dne 20. 11. 2015, sp. zn. 138268/2015-530000-12, č. j. 138268-7/2015-530000-12 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 42a odst. 2 písm. a) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění do 10. 9. 2015 (dále též „zákon o pozemních komunikacích“), a to z důvodu porušení právní povinnosti vyplývající z ust. § 21e odst. 1 písm. a) daného zákona, když jako řidič motorového vozidla tov. zn. ...., užil dne 10. 9. 2015 v čase 14:00-14:10 hod. zpoplatněnou pozemní komunikaci R35, 240-248 km ve směru jízdy Mohelnice - Olomouc, aniž byl uhrazen časový poplatek způsobem uvedeným v ust. § 21a zákona o pozemních komunikacích a umístěn ve vozidle způsobem uvedeným v ust. § 2 odst. 4 vyhlášky č. 435/2012 Sb., o užívání pozemních komunikací zpoplatněných časovým poplatkem, ve znění vyhlášek č. 374/2013 Sb. a č. 241/2014 Sb. (dále též „vyhláška“). Za spáchání výše uvedeného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 6 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný reflektoval strukturu podaného odvolání, když jednotlivé odvolací námitky vypořádal tak, jak byly žalobcem uplatněny. Předně se tedy zabýval tvrzenou nejednoznačností spisové dokumentace, když jednotlivé listiny neměly být řádně označeny a chronologicky očíslovány. K tomu žalovaný uvedl, že ve vztahu k vedení spisové dokumentace bylo postupováno zcela v souladu s dotčenou právní úpravou, obsaženou v zákoně č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o AaSS“), včetně prováděcích právních předpisů. Spis byl veden v elektronické podobě a každá analogická písemnost byla řádně označena, přenesena do digitální podoby a vložena do elektronicky vedené spisové dokumentace.

Za důvodnou pak žalovaný nepovažoval ani námitku ohledně údajného ignorování navržených důkazů, resp. diskriminaci žalobce. Žalovaný se v tomto kontextu vyjadřoval zejména k žalobcem navrženému důkazu daňovými doklady, které měly potvrzovat zakoupení časových kupónů k jeho vozidlům. Dle názoru žalovaného však tímto způsobem nelze řádnou úhradu časového poplatku prokázat, neboť musí být v tomto ohledu splněny podmínky stanovené příslušným právním předpisem. Na čelním skle vozidla žalobce byl v době kontroly nalepen 1. díl časového kupónu, vyplněný na registrační značku jiného žalobcova vozidla, než bylo kontrolováno. Žalovaný tak měl v kontextu listin založených ve spisu za prokázané, že žalobce neprokázal úhradu časového poplatku zákonem předvídaným způsobem (řádně vyplněným dvoudílným kupónem). Žalovaný dále považoval za prokázané, že 1. díl časového kupónu nebyl na čelním skle vozidla nalepen přímo, ale pouze izolepou. Co se týče 2. dílu časového kupónu, ten nebyl vůbec vyplněn. Žalovaný tedy nepovažoval za potřebné provádět důkaz fotodokumentací, která byla žalobcem údajně pořízena až po skončení silniční kontroly a navrácení časového kupónu. Obsah spisové dokumentace dle žalovaného tvoří z důkazního hlediska dostatečný a uzavřený řetězec, svědčící o tom, že se žalobce uvedeného přestupku dopustil. Tvrzení žalobce, že hlídka s časovým kupónem v jeho

neprospěch manipulovala, označil žalovaný za účelové, a to také s odkazem na skutečnost, že na časovém kupónu byla vypsána registrační značka jiného vozidla, k čemuž se žalobce nevyjádřil. Za účelové pak žalovaný s odkazem na fotodokumentaci považoval také tvrzení o tom, že 2. díl časového kupónu byl během silniční kontroly vyplněn, byť nečitelným způsobem. Pochybnosti žalobce ohledně toho, zda jej mohla mít hlídka až do okamžiku zastavení na dohled, jsou dle názoru žalovaného irelevantní. Co se týče procesních práv žalobce, o těch byl poučen ještě před ústním jednáním, v rámci kterého mu byla jejich realizace umožněna. Následně již nebyl správní spis o další důkazy doplňován.

Důvodná poté není dle názoru žalovaného ani námitka brojící proti nejednoznačnosti používání pojmů, resp. zkratk právních předpisů, prvostupňovým správním orgánem. Ten sice ve výroku použil pro označení daného prováděcího právního předpisu slovo „vyhláška“ a v odůvodnění zkratku „VoUPK“, ale tento nedostatek neměl v kontextu textu celého rozhodnutí za následek jeho nesrozumitelnost. Následně se žalovaný zabýval námitkou žalobce vůči způsobu provedení dokazování. Co se týče použití úředního záznamu jako důkazu, žalovaný tento postup považoval s odkazem na judikaturu za právně konformní, neboť se nejednalo o jediný důkazní prostředek. Fotodokumentace pořízená na místě spáchání přestupku je poté označena datem pořízení, což vylučuje zpochybnění jejího původu a pravdivosti, přičemž z obsahového hlediska koresponduje s listinami, které byly během ústního jednání přetčeny, resp. které jsou ve spisu založeny. Pokud žalobce namítal, že oznámení o přestupku nebylo takto výslovně označeno, resp. že z jeho obsahu tato skutečnost nevyplývala, žalovaný k tomu uvedl, že se nejedná o listinu, jejíž obsah by byl přísně formalizován.

Ve vztahu k žalobcem namítané skutečnosti, že mu nebylo na místě spáchání přestupku umožněno se do protokolu vyjádřit, žalovaný uvedl, že z protokolu naopak vyplývá, že mu byl předložen k vyjádření a podpisu, ale žalobce chtěl svého práva využít až ve správním řízení. Tuto námitku navíc poprvé uplatnil až v odvolání. Žalovaný se neztotožnil ani s tvrzením žalobce, že úvahy prvostupňového správního orgánu byly nepodložené. Dle názoru žalovaného nelze zpochybnit závěr o tom, že byl dotčený časový kupón pomocí izolepy nalepen na čelním skle vozidla jen proto, že se ve spisu taková fotodokumentace nenachází, jelikož příslušníci celního orgánu v tomto ohledu zdokumentovali detail samotného časového kupónu. Další dokazování skutkového stavu tak nebylo podle žalovaného zapotřebí. Pokud se jedná o žalobcem namítanou podjatost, je formulována pouze obecně, tedy nikoliv vůči konkrétní úřední osobě, přičemž odměňování příslušníků Celní správy ČR není odvislé od počtu či výše uložených pokut. Dále žalobce namítal, že nebyl před započítáním úkonů příslušníky celního orgánu poučen o svých právech v souladu se zákonem. K tomu žalovaný uvedl, že žalobce odmítl věc projednat v blokovém řízení, do protokolu se na místě nevyjádřil a odmítl jej podepsat. Svá procesní práva pak mohl realizovat během ústního jednání, o čemž byl řádně poučen.

Následně se žalovaný vyjadřoval k námitkám ohledně neprokázání formální a materiální stránky přestupku. Ve vztahu k formální stránce přestupku uvedl, že bylo v řízení prokázáno, že žalobce řídil vozidlo v systému časového zpoplatnění, aniž by byly jednotlivé díly časového kupónu řádně vyplněny, resp. aniž by byl jeho 1. díl na čelním skle vozidla přímo nalepen, a to v souladu s vyhláškou. Pokud žalobce argumentoval nedávnou výměnou skla opatřeného časovým kupónem, žalovaný konstatoval, že k tomu

slouží, stejně jako při výměně registrační značky vozidla, zcela jiný postup. Navíc byl na čelním skle vozidla nalepen jiný časový kupón (pro území Rakouska), který byl starý dva měsíce. Stejně tak považoval žalovaný za dostatečně prokázané, že 2. díl časového kupónu nebyl v době kontroly vyplněn, resp. neobsahoval údaj o registrační značce kontrolovaného vozidla. Za nedůvodnou poté považoval také námitku směřující proti zdůvodnění materiální stránky přestupku, kterou se prvostupňový správní orgán zabýval dostatečně, když poukázal na právem chráněný zájem na řádném uhrazení časového poplatku (toliko ve vztahu k jednomu vozidlu), spojeného s užíváním zpoplatněné pozemní komunikace.

Pokud se jedná o námitku vůči výši uložené sankce, žalovaný k tomu uvedl, že byla dle jeho názoru dostatečně zdůvodněna, když prvostupňový správní orgán zohlednil jednotlivé aspekty v souladu s ust. § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v rozhodném znění (dále jen „zákon o přestupcích“). Co se týče majetkových poměrů pachatele, ty byly na základě jím sdělených informací zohledněny, aby uložená pokuta stále plnila výchovnou a represivní funkci. Závěrem žalovaný uvedl, že prvostupňové rozhodnutí nelze považovat za nicotné či nepřezkoumatelné, přičemž nebylo se žalobcem jednáno diskriminačním způsobem. Ostatně ani podjatost v průběhu předcházejícího řízení nenamítal.

III. Žaloba

V žalobě žalobce předně namítal, že spisová dokumentace vedená správními orgány je nejednoznačná. Dle jeho názoru nelze listiny založené ve spisu jednoznačně identifikovat, přičemž nejsou řádně očíslovány. Tak tomu bylo rovněž během ústního jednání, při němž nebyl spis v listinné podobě svázán, což umožňovalo záměnu v něm obsažených listin. Žalobce navíc jednoznačným elektronickým spisem nedisponuje. Dále žalobce namítal, že jím navržené důkazy byly ze strany správních orgánů ignorovány, což svědčí o jeho diskriminaci. Zejména nebyl bez řádného odůvodnění proveden důkaz daňovými doklady o koupi časových kupónů a dokumentací zpochybňující stav časového kupónu tak, jak je ve správním spisu zachycen. Prvostupňový správní orgán navíc žalobce nevyrozuměl o tom, že bylo dokazování ukončeno. Takový postup je dle názoru žalobce v rozporu se zákonem a ustálenou judikaturou, když má správní orgán za povinnost zjistit skutkový stav věci bez důvodných pochybností, a to při zohlednění skutečností ve prospěch obviněného z přestupku. Správní orgány navíc považovaly údaje uvedené v dokumentaci získané od celního orgánu automaticky za pravdivé, přestože byly očividně v rozporu se skutkovou verzí žalobce, který za tímto účelem navrhoval provést další důkazy. Pokud správní orgány tuto skutečnost opominuly, pak jednaly v rozporu se základními zásadami správního trestání, jako je zásada materiální pravdy, rovnosti zbraní, presumpce nevinu a zásada v pochybnostech ve prospěch (*in dubio pro reo*).

Dle názoru žalobce používal ve svém rozhodnutí prvostupňový správní orgán nejednoznačné pojmy, resp. zkratky právních předpisů, aniž by je předem vymezil či definoval. Konkrétně se jedná o zkratku „VoUPK“, která není oficiálně dohledatelná a není tak zřejmé, jaký je její skutečný význam. Tímto postupem učinil příslušný správní orgán své rozhodnutí zmatečným a nepřezkoumatelným. Následně žalobce uvedl, že došlo ve správním řízení k používání důkazů v rozporu se zákonem, přičemž nebyla prokázána formální stránka přestupku. Zejména žalobce poukázal na blíže neoznačenou fotodokumentaci založenou ve spisu, jejíž původ není ověřitelný. Navíc z fotografie 2.

dílu časového kupónu nevyplývá, že ten je součástí časového kupónu, který byl zdokumentován, neboť neobsahuje sériové číslo. K tomu žalobce dodal, že 1. díl časového kupónu nebyl zdokumentován na čelním skle vozidla, ale ve vozidle příslušníků celního orgánu, kteří jej za tímto účelem z čelního skla odstranili. Tím není vyloučena nejen manipulace s daným časovým kupónem, ale rovněž jeho záměna, neboť žalobce předložil hlídce také doklady od jiného vozidla, včetně 2. dílu jiného časového kupónu. Současně dle názoru žalobce správní orgány postupovaly nesprávně, neboť použily jako důkaz úřední záznam, který není dle judikatury důkazem prokazujícím stav věci. V této souvislosti žalobce uvedl, že listiny založené ve spisu, i přes uvedené nedostatky, neprokazují naplnění formální stránky přestupku. Ta podle něj může spočívat toliko v pravděpodobném otěru záznamu registrační značky vozidla na 2. dílu časového kupónu, k čemuž ovšem došlo vlivem běžného opotřebení, neboť byl tento díl mnoho měsíců založen v peněžence. Nebylo naopak prokázáno, že nebyl vůbec vyplněn. Ze spisové dokumentace dále vyplývá, že žalobce měl na vozidle vylepen časový kupon v souladu se zákonem. Závěry správních orgánů ohledně naplnění formální stránky přestupku tak žalobce považuje za nepřezkoumatelné. Navíc není ve spisu založena žádná listina, která by byla z formálního hlediska oznámením přestupku.

Dalšími námitkami žalobce brojil proti nepřezkoumatelnosti některých tvrzení či závěrů správního orgánu o jeho podjatosti. Prvostupňový správní orgán totiž neuvedl objektivní důvody svého závěru, že příslušníci celního orgánu mohli mít vozidlo žalobce po celou dobu (až do jeho zastavení) na dohled, přičemž nezohlednil související okolnosti, jako je hustota provozu. Z napadeného i prvostupňového rozhodnutí je tedy dle žalobce patrné, že správní orgány automaticky považovaly argumentaci žalobce za účelovou či nevěrohodnou, přičemž preferovaly toliko závěry příslušníků celního orgánu. Rovněž nebylo vyhověno žádosti žalobce o prodloužení lhůty k odstranění nedostatků odvolání o 30 dní, když mu byla za tímto účelem stanovena toliko zkrácená lhůta 15 dní. Následně žalobce zrekapituloval nedostatky dokazování před prvostupňovým správním orgánem, přičemž doplnil, že nebyl objektivně schopen prokázat negativní skutečnost, že časový kupón nebyl na čelním skle nalepen způsobem, jak uvedli příslušníci celního orgánu. Kromě toho poukázal prostřednictvím přímých citací na konkrétní tvrzení správních orgánů, která jsou nepravdivá či nepřezkoumatelná. Dále žalobce namítal, že nebyl před započítáním úkonů na místě údajného spáchání přestupku poučen o svých procesních právech, což nelze zaměňovat s obdržením kopie protokolu o důvodném podezření ze spáchání protiprávního jednání. Žalobce vlivem absence poučení nevěděl, že má právo do protokolu nahlížet nebo se do něj vyjádřit. Daný protokol navíc nelze ve správním řízení použít jako důkaz. Žalobce se pak na místě nevyjádřil vlivem arogantního přístupu příslušníků celního úřadu. Z těchto důvodů žalobce považuje napadené rozhodnutí za nicotné, podjaté a diskriminační, neboť trpí vadami, které jej činí nepřezkoumatelným. Správní orgány postupovaly v rozporu se zákonem a vinu žalobce se jim nepodařilo spolehlivě prokázat. Proto žalobce navrhl, aby krajský soud napadené a prvostupňové rozhodnutí zrušil a řízení o přestupku zastavil.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný nejprve uvedl, že žalobní námitky jsou v podstatě shodné s těmi, které byly uplatněny v odvolacím řízení. Z toho důvodu se ve vztahu k jejich vypořádání odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Současně

doplnil, že považuje skutkový stav za náležitě zjištěný a prokázaný, přičemž právně-kvalifikační úvahy prvostupňového správního orgánu jsou v jeho rozhodnutí jednoznačně uvedeny. Jednotlivé námitky žalobce, které byly vzneseny během ústního jednání nebo později v odvolacím řízení, byly správními orgány řádně vypořádány. Co se týče v žalobě namítané nicotnosti, podjatosti a diskriminace, ty jsou obecně vymezeny určitými právními nedostatky, které nebyly v projednávané věci naplněny. Stejně tak se žalovaný neztotožnil s tvrzenou nepřezkoumatelností či nesrozumitelností napadeného a prvostupňového rozhodnutí. Dle názoru žalovaného je jednání žalobce motivováno toliko snahou dosáhnout zániku odpovědnosti za přestupek, jehož spáchání bylo dostatečně prokázáno. Z toho důvodu žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Žalobce ve své replice zopakoval, že považuje celé správní řízení za nezákonné, diskriminační a založené nikoliv na provedených důkazech, ale pouhých domněnkách žalovaného. Podle jeho názoru nebyl skutkový stav náležitě zjištěn. Následně se žalobce ve vztahu k projednávané věci vyjádřil k názoru žalovaného, že usiluje o dosažení zániku odpovědnosti za přestupek cestou prekluze. Žalobce tvrdí, že toto tvrzení není pravdivé, a to proto, že do zániku odpovědnosti za přestupek zbývalo po skončení odvolacího řízení více jak půl roku. Bez ohledu na tuto skutečnost se správní orgány nesmějí dopouštět diskriminace a obcházení zákonů. O neobjektivnosti postupu žalovaného pak dle názoru žalobce svědčí rovněž to, že nepovažoval za problematické nejednoznačné vedení spisové dokumentace.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

V elektronicky vedeném správním spisu (zaznamenaném na trvalém nosiči dat – CD) se nachází protokol o zjištěném důvodném podezření ze spáchání protiprávního jednání a úřední záznam, oba ze dne 10. 9. 2015. Z jejich obsahu je patrné, že uvedeného dne došlo k silniční kontrole žalobce a jeho vozidla na zpoplatněné pozemní komunikaci. V této souvislosti bylo hlídkou celní správy zjištěno, že na čelním skle vozidla žalobce je časový kupón nalepen za pomoci izolepy a je na něm uvedena registrační značka jiného vozidla. Současně nebyla na 2. dílu časového kupónu, který žalobce předložil, uvedena žádná registrační značka vozidla. Žalobce s obsahem protokolu nesouhlasil, nepodepsal jej a ve vztahu k vyjádření se odkázal na správní řízení. Z úředního záznamu dále vyplývá, že dle slov žalobce měnil asi před měsícem čelní sklo vozidla. Na něm se však nacházely další časové kupóny, včetně rakouského, starého asi dva měsíce. K samotnému provedení silniční kontroly došlo dne 10. 9. 2015 na pozemní komunikaci R35 směrem na Olomouc, a to na sjezdu na Litovel v 14:10 hod. Součástí dokumentace příslušného celního úřadu je také pět fotografií, zachycujících vozidlo žalobce (bez daného časového kupónu na čelním skle), detail 1. a 2. dílu časového kupónu (1. díl kupónu podlepen izolepou), 1. díl dalšího časového kupónu (rovněž podlepeného izolepou) a technický průkaz kontrolovaného vozidla. Dále se ve spisu nachází výpis z karty jiného vozidla ve vlastnictví žalobce, a to registrační značky ....., která byla uvedena na zdokumentovaném 1. dílu časového kupónu.

Na základě těchto podkladů bylo žalobci Celním úřadem pro Olomoucký kraj doručeno oznámení o zahájení řízení o přestupku a nařízení ústního jednání ze dne 24. 9. 2015. Na základě žádosti žalobce však došlo k postoupení věci prvostupňovému správnímu orgánu (Celní úřad pro Jihomoravský kraj), přičemž byly žalobci na jeho

žádost současně zaslány listiny založené ve spisu. Následně byl žalobce prvostupňovým správním orgánem předvolán k ústnímu jednání, a to na den 11. 11. 2015 v 9:00 hod. Z obsahu protokolu o ústním jednání vyplývá, že se k němu žalobce osobně dostavil, přičemž byl poučen o svých procesních právech, včetně práva nahlížet do spisu, navrhnout důkazy a vyjádřit se ke všem skutečnostem, které jsou mu kladeny za vinu. Dále bylo žalobci umožněno nahlédnout do obsahu správního spisu, přičemž prvostupňový správní orgán jednotlivé listiny, jako důkazy čtením provedl. Žalobce poté k dotazu úřední osoby, zda je vlastníkem vozidla registrační značky ....., uvedl, že si to nepamatuje.

Současně bylo do spisu založeno jeho písemné vyjádření ze dne 11. 11. 2015. V rámci něj žalobce zpochybnil, že by jej měla hlídka po celou dobu na dohled a že k zastavení jeho vozidla došlo na krajnici vozovky. Ve shodě s argumentací obsaženou v žalobě dále uvedl, že nebyl poučen o svých právech, přístup příslušníků celního úřadu byl arogantní. Hlídka odlepila 1. díl časového kupónu z čelního skla vozidla, kde byl řádně umístěn a spolu s 2. dílem, který byl nečitelně vyplněn, odešla do svého vozidla, přestože proti tomuto postupu žalobce protestoval. Po navrácení dokladů a časového kupónu byl žalobci předložen protokol, do něhož se vlivem arogantního přístupu hlídky nevyjádřil (nepředpokládal tuto možnost). Žalobce poté provedl vlastní dokumentaci časového kupónu a protokolu. Závěrem uvedl, že si není vědom spáchání přestupku, časový kupón zakoupil ke všem svým vozidlům, což může prokázat daňovými doklady. Nečitelný údaj o registrační značce na 2. dílu časového kupónu byl následkem opotřebení.

Následně došlo k vydání **prvostupňového rozhodnutí**, kterým byl žalobce uznán vinným z výše uvedeného přestupku. Prvostupňový správní orgán uvedl, že nemá důvod pochybovat o pravdivosti pořízené fotodokumentace, resp. skutečnosti, že časový kupón byl na čelním skle přilepen pomocí izolepy. Tvrzení o tom, že časový kupón byl před jeho odstraněním hlídkou řádně nalepen, považoval prvostupňový správní orgán za nevěrohodné a účelové. Žalobce navíc vůči postupu hlídky na místě do protokolu nic nenamítal. Spáchání přestupku tedy příslušný správní orgán považoval za prokázané. Dle jeho názoru bylo žalobci v souladu se zákonem sděleno, z čeho je podezřelý a byl mu předán protokol, obsahující poučení o procesních právech. Jednání žalobce pak prvostupňový správní orgán překvalifikoval na přestupek dle ust. § 42a odst. 2 písm. a) zákona o pozemních komunikacích.

V kontextu jednotlivých listin založených ve spise dále prvostupňový správní orgán uvedl, že považuje skutkový stav za prokázaný, přičemž neshledal důvodné pochybnosti o správnosti postupu a nestrannosti úředních osob provádějících silniční kontrolu. Co se týče navrhovaného důkazu daňovými doklady o koupi časových kupónů, ty nemohou vyvrátit, že žalobce neprokázal při silniční kontrole zakoupení daného kupónu v souladu se zákonem. Společenská škodlivost přestupku je dána samotným neuhrazením časového poplatku, přičemž zavinění bylo u žalobce dáno ve formě nepřímého úmyslu, neboť je držitelem řidičského oprávnění, pozemní komunikace byla jako zpoplatněná označena a žalobce úmyslně použil časový kupón označený registrační značkou jiného vozidla. Co se týče tvrzené výměny čelního skla, prvostupňový správní orgán odkázal na volně dostupný internetový zdroj a metodický pokyn příslušného ministerstva, dle kterého se má ve vztahu k časovému poplatku postupovat předepsaným způsobem. Navíc byl na čelním skle vozidla umístěn 2 měsíce starý rakouský časový kupón. Závěrem byla v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí podrobně zdůvodněna výše uložené sankce, a to v kontextu

jednotlivých okolností uvedených v ust. § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále jen „zákon o přestupcích“).

Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, které bylo až na výzvu správního orgánu ve stanovené lhůtě doplněno. Krajský soud k tomu dodává, že odvolací námitky se v zásadě shodují s těmi, které byly uplatněny v žalobě. Prvostupňový správní orgán stanovil žalobci usnesením ze dne 14. 2. 2015 lhůtu k doplnění odvolání 15 dní, přestože žalobce žádal o lhůtu 30 dní, a to z pracovních důvodů. Tento postup žalovaný odůvodnil tím, že žalobce disponoval listinami založenými ve spisu ještě před konáním ústního jednání, téměř zcela využil lhůtu 15 dní k podání odvolání a projednávaná věc není složitého charakteru. Žalobce navíc uváděné pracovní povinnosti nedoložil ani nekonkretizoval. Proti tomuto usnesení podal žalobce odvolání, které však bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 2. 2016, č. j. 3248-2/2016-900000-304.1, zamítnuto.

VI. Ústní jednání před krajským soudem

Ve věci bylo v souladu s ust. § 76 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nařízeno ústní jednání, neboť žalobce s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasil. Ústní jednání před krajským soudem proběhlo dne 27. 2. 2018. K jednání se žalobce dostavil osobně, a to spolu se svou zástupkyní. Za stranu žalovaného se dostavil pověřený zaměstnanec. Nejprve bylo krajským soudem zahájeno jednání a přistoupeno k rekapitulaci obsahu napadeného rozhodnutí a procesních návrhů. Právní zástupkyně žalobce na podané žalobě v celém rozsahu setrvala a podrobně zrekapitulovala jednotlivé žalobní námitky. Zástupce žalovaného reagoval způsobem, že jednotlivé námitky byly vypořádány v rámci vyjádření k žalobě a v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Ve vztahu k námitce ohledně vedení spisové dokumentace pak doplnil, že žalobce v průběhu ústního jednání před správním orgánem do spisu nahlížel, založil do něj své písemné vyjádření a proti jeho vedení nic nenamítal. V této souvislosti zástupkyně žalobce poukázala na skutečnost, že žalobce je právním laikem a nemohl tak v dané době vědět, že spisová dokumentace není řádně vedena. K dotazu soudu pak zástupce žalovaného upřesnil, že dle správní praxe žalovaného je spis primárně veden v elektronické podobě, přičemž žalobci je předkládán k nahlédnutí v podobě listinné. Elektronická verze spisu obsahuje všechny zákonem stanovené náležitosti a žalobce má právo do ní nahlédnout. V této souvislosti žalobce uvedl, že mu byl při ústním jednání před správním orgánem spis předložen toliko v listinné podobě, přičemž v něm byly listiny volně založeny, aniž by byly řádně označeny. Soud následně obsah správního spisu zrekapituloval a návrh zástupkyně žalobce na doplnění dokazování o důkaz daňovými doklady o koupi dálničních kupónů usnesením zamítl s tím, že by nemohly přispět k lepšímu objasnění skutkového stavu věci. Jelikož neměly procesní strany žádné další důkazní návrhy, bylo dokazování ukončeno. Po slyšení konečných návrhů ve věci krajský soud po přerušení jednání vyhlásil rozsudek.

VII. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Žaloba není důvodná.

Žalobce v podané žalobě sdružil větší množství námitek, kterými brojil proti nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu, procesním pochybením správních orgánů a nepřezkoumatelnosti napadeného a prvostupňového rozhodnutí. Závěrem žaloby pak označil napadené rozhodnutí za nicotné. Z toho důvodu se bude krajský soud v rámci odůvodnění svého rozhodnutí předně věnovat posouzení toho, zda jsou v případě napadeného rozhodnutí naplněny znaky nicotnosti a nepřezkoumatelnosti či nikoliv a teprve následně přistoupí k vypořádání zbývajících námitek, přičemž je sdružil pro větších přehlednost podle vzájemné souvislosti do tří okruhů.

VII.1 Nicotnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí

Z teoretického hlediska je možné za nicotnost považovat negativní vlastnost rozhodnutí, která bývá někdy označována také jako tzv. nulita, paakt či právní neexistence. V tomto ohledu je nezbytné odlišovat nicotné rozhodnutí od rozhodnutí nezákonného, které sice trpí zásadními vadami, ale přesto se na něj na základě uplatnění principu presumpce správnosti a platnosti správních aktů hledí jako na rozhodnutí, které je způsobilé vyvolávat očekávané právní následky, resp. zasahovat do právní sféry osob, kterým je adresováno. Co se týče rozhodnutí nicotného, to nelze naopak vůbec považovat za veřejnomocenské rozhodnutí správního orgánu s příslušnými účinky, neboť se na něj hledí, jako by vůbec neexistovalo (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 7 As 100/2010-65; všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Ohledně přestupkového řízení, které je správním řízením *sui generis*, je poté nutno vycházet z ust. § 77 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), který nicotné rozhodnutí vymezuje jako: „rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu.“ Na základě dikce citovaného ustanovení lze dovodit, že nicotnost rozhodnutí může být způsobena z alternativně stanovených důvodů. Mezi ty lze s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2005, č. j. 4 As 53/2004-73, podřadit kromě nedostatku příslušnosti také neexistenci adresáta, nedostatečný právní podklad rozhodnutí či nedostatek zákonem stanovené formy. Soud poté k nicotnosti rozhodnutí přihlíží v souladu s ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. i bez návrhu. Krajský soud aplikoval výše uvedené poznatky na projednávanou věc a dospěl k závěru, že rozhodnutí správních orgánů nejsou nicotná, neboť byla vydána k tomu kompetentními správními orgány (viz ust. § 40 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích) a obsahují všechny zákonem stanovené náležitosti.

V rámci jejich odůvodnění jsou uvedeny právní předpisy, které byly základem rozhodování a také logicky provázané úvahy správních orgánů o tom, jak při zjištění a právní kvalifikaci skutkového stavu postupovaly.

Pokud dále žalobce v žalobě poukazuje na zjevně nepravdivá tvrzení či nepřezkoumatelné konstrukce správních orgánů, kterých se měly dopustit v odůvodnění napadeného a prvostupňového rozhodnutí, krajský soud k tomu uvádí, že tento závěr žalobce dokládá způsobem, kdy z rozhodnutí prostřednictvím přímých citací abstrahuje pouze konkrétní části textu, aniž by při jejich následné interpretaci a hodnocení zohledňoval souvislost a provázanost nejen se zbývajícimi částmi odůvodnění rozhodnutí, ale také s obsahem spisové dokumentace. Krajský soud je naopak toho názoru, že napadené ani prvostupňové rozhodnutí nejsou stížena vadou nepřezkoumatelnosti, neboť obsahují racionální a logicky provázanou argumentaci, která má oporu v listinách, které jsou ve správním spisu založeny.

Dále žalobce namítal, že byly v prvostupňovém rozhodnutí použity nejednoznačné pojmy, resp. neoficiální zkratka právního předpisu, které nebyla řádně zavedena, což má za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Krajský soud dává žalobci za pravdu v tom, že prvostupňový správní orgán skutečně nejprve v rámci výroku rozhodnutí uvedl úplnou citaci vyhlášku č. 435/2012 Sb., o užívání pozemních komunikací zpoplatněných časovým poplatkem, ve znění vyhlášek č. 374/2013 Sb. a č. 241/2014 Sb. (účinná do 30. 11. 2015), přičemž zavedl její zkratku „vyhláška“. V odůvodnění rozhodnutí však dále pracoval ve vztahu k danému právnímu předpisu se zkratkou „VoUPK“. Přestože se nepochybně jedná o pochybení správního orgánu, nedosahuje dle názoru krajského soudu takové intenzity, aby bylo možné považovat rozhodnutí za nepřezkoumatelné (k vymezení pojmu nepřezkoumatelnosti srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75). Je totiž nutné zohlednit, že v kontextu zbytku textu rozhodnutí je patrné, na jaký právní předpis a jeho konkrétní ustanovení bylo uvedenou (byť nezavedenou) zkratkou odkazováno.

VII.2 Procesní postup správních orgánů a zjištění skutkového stavu

Žalobce dále namítal, že správní řízení bylo zatíženo vadou spočívající v tom, že nebyla řádně vedena spisová dokumentace, neboť mu sice byl při ústním jednání předložen správní spis v listinné podobě, ale v něm obsažené listiny nebyly řádně označeny a očíslovány. K tomu žalobce doplnil, že dle správního řádu nepostačuje vedení spisu v elektronické podobě. Dle názoru krajského soudu je nutné předně odmítnout právní závěry žalobce, že správní spis musí být veden výlučně v listinné podobě, neboť správní řád ve svém ust. § 17 obligatorní formu (písemnou či elektronickou) vedení spisové dokumentace neupravuje. V této souvislosti je pak nutné vycházet ze žalovaným citované právní úpravy obsažené v ust. § 63 a násl. zákona o AaSS, ze které vyplývá možnost vedení spisové dokumentace nejen v listinné, ale také elektronické podobě. Je nutné dát žalobci za pravdu, že i v případě elektronicky vedeného spisu musí být splněny zákonné požadavky, které jsou na jeho uspořádání a zakládání jednotlivých listin, popř. jejich převod z analogické na digitální podobu (ust. § 69a zákona o AaSS), kladeny. Co se týče elektronicky vedeného správního spisu, ten v projednávané věci obsahuje spisový přehled, ze kterého je patrné, jaké listiny jsou v něm obsaženy a kdy byly do spisu založeny. Současně jsou jednoznačným způsobem identifikovány. Pokud se jedná o listiny, které byly převáděny z původně analogické podoby, jsou opatřeny ověřovací

doložkou. Ve vztahu k vedení elektronického spisu, krajský soud dospěl k závěru, že ve svém celku odpovídá náležitostem, které jsou stanoveny správním řádem a zákonem o AaSS.

Žalobce ovšem namítal, že během ústního jednání mu byl předložen spis v listinné podobě, přičemž nesplňoval zákonem stanovené náležitosti. Krajský soud k tomu předně uvádí, že mu byl ze strany správního orgánu postoupen toliko spis v elektronické podobě, v jehož vedení neshledal zásadní pochybení. Z jeho rozhodovací činnosti jsou mu správní spisy orgánů celní správy, jejich podoba a uspořádání dostatečně známy. Na druhou stranu je třeba připustit, že během ústního jednání před krajským soudem vyšlo během vyjádření žalovaného najevo, že je standardní praxí příslušných správních orgánů, že spis je veden primárně v elektronické podobě, ale během ústního jednání je obviněnému z přestupku předkládán v podobě listinné, která by měla být s elektronickou verzí totožná. Obviněný z přestupku má poté právo nahlížet do obou verzí provedení správního spisu. Žalovaný nicméně nedokázal na dotaz soudu jednoznačně vyvrátit námitku žalobce, že v projednávané věci nebyl spis předložený v listinné podobě řádně žurnalizován. Pouze odkázal na skutečnost, že žalobce byl se spisem během ústního jednání před správním orgánem seznámen a proti jeho obsahu ničeho nenamítal.

Krajský soud k tomu uvádí, že je povinností správních orgánů předkládat obviněnému z přestupku spis vždy v takové podobě, která odpovídá zákonem stanoveným náležitostem. Pokud žalobce nebyl při ústním jednání seznámen s řádně vedenou spisovou dokumentací, jedná se ze strany správních orgánů o procesní pochybení, které však nemá dle názoru krajského soudu v projednávané věci samo o sobě za následek nezákonnost napadeného a prvostupňového rozhodnutí ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Je totiž nutné poukázat na skutečnost, že dle ustálené judikatury je ve vztahu k problematice vedení spisové dokumentace zásadní, aby v něm založené listiny vykazovaly náležitou určitost, resp. seznatelnost toho, co jimi má být tvrzeno. Za zásadní nedostatek vedení spisové dokumentace lze tak obecně považovat pouze takové neurčitosti, které znemožňují stanovení obsahu listin pomocí obvyklých interpretačních postupů (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 2007, sp. zn. III. ÚS 34/07; všechna citovaná rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>). Navíc je třeba zohlednit, že žalobce se ústního jednání před prvostupňovým správním orgánem osobně zúčastnil, s relevantními listinnými důkazy byl seznámen a neměl v tomto směru žádných námitek. Na dotaz správního orgánu nepožadoval ze spisu vyhotovit kopie listin, vyjma protokolu o ústním jednání, který vlastnoručně podepsal. V následujícím řízení pak žalobce aktivně vystupoval, přičemž na obsah listin založených ve spisu výslovně odkazoval a s jejich obsahem polemizoval. Je tedy zřejmé, že i přes tvrzené nedostatky vedení spisu v listinné podobě, který byl během ústního jednání předložen, nedošlo na straně žalobce k zásadnímu zásahu do jeho procesních práv. Jakkoliv tedy žalovaný nedokázal zcela vyvrátit pochybnosti o podobě spisu poskytnutého k nahlédnutí žalobci, neshledal krajský soud v postupu správních orgánů takové porušení procesních práv žalobce, které by odůvodňovalo zrušení napadeného rozhodnutí.

Dále žalobce namítal, že správní orgány ignorovaly jeho důkazní návrhy, neinformovaly jej o ukončení dokazování a porušily základní zásady správního trestání, neboť bez řádného odůvodnění preferovaly skutkovou verzi vycházející z důkazů pořízených příslušníky celního orgánu. K tomu krajský soud uvádí, že dle jeho názoru

nelze v případě správních orgánů hovořit o ignorování či opomenutí navržených důkazů. V tomto kontextu je předně vhodné odkázat na nálezn Ústavního soudu ze dne 1. 3. 2017, sp. zn. II. ÚS 1738/16, dle kterého: „Odmítnou-li obecné soudy provést relevantní důkazy navržené účastníkem řízení, které by svědčily jeho právním závěrům, příp. se s jeho důkazními návrhy žádným způsobem nevypořádají, jedná se o případ tzv. opomenutých důkazů. Rozhodující soud totiž sice není povinen provést všechny navržené důkazy, avšak musí o vznesených návrzích rozhodnout, a pokud důkazním návrhům účastníků nevyhoví, pak musí vyložit, z jakých důvodů je neprovedl, resp. nepřevzal pro základ svých skutkových zjištění. Neučiní-li tak obecný soud, zatíží své rozhodnutí vadami, spočívajícími v porušení obecných procesních principů a zásad, vyjádřených v hlavě páté Listiny, především pak v čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 2.“ Přestože se citovaný judikát zabývá primárně dokazováním před soudem, je možné v něm obsažené závěry přiměřeně aplikovat také na podmínky přestupkového řízení, ve kterém je správní orgán sice povinen dle ust. § 3 správního řádu zjistit skutkový stav věci bez důvodných pochybností, ale současně není návrhy účastníků řízení vázán, jak vyplývá ze souvisejícího § 52 správního řádu. To zajisté nevylučuje jeho povinnost přezkoumatelným způsobem zdůvodnit, proč navržené důkazy neprovedl, resp. proč dle jeho názoru nemohou přispět k objasnění skutkového stavu věci.

V projednávané věci se jedná o navržené důkazy ve smyslu daňových dokladů o koupi časových kupónů a dokumentace, kterou žalobce údajně pořídil bezprostředně po ukončení silniční kontroly, a která měla prokazovat rozpor porušeného protokolu (fotodokumentace příslušníků celního orgánu) a faktického stavu dílů časového kupónu. Krajský soud k tomu uvádí, že správní orgány se žalobcem navrženými důkazy zabývaly, resp. uvedly důvody, proč považují jejich provedení za nadbytečné. Krajský soud se v tomto ohledu ztotožňuje s jejich závěrem, že daňové doklady o koupi dálničních kupónů nejsou způsobilé prokázat, že byl v době silniční kontroly ze strany žalobce časový poplatek řádně uhrazen a že byla tato skutečnost doložena zákonem předvídaným způsobem, tedy řádně vyplněným a nalepeným dvoudílným časovým kuponem (ust. § 21a zákona o pozemních komunikacích). Z těchto důvodů nepřipustil tento navrhovaný důkaz ani při jednání soudu dne 27. 2. 2018. Pokud se jedná o žalobcem porušenou dokumentaci po skončení silniční kontroly, je třeba říci, že nebyla před prvostupňovým správním orgánem k důkazu výslovně navržena, ale toliko zmíněna ve vyjádření žalobce ze dne 11. 11. 2015. Správní orgány navíc výslovně uvedly, že na základě porušené fotodokumentace a souvisejících podkladů mají za spolehlivě prokázané, že 1. díl časového kupónu nebyl řádně vyplněn a nalepen na čelním skle vozidla a 2. díl časového kupónu nebyl vůbec vyplněn. V tomto kontextu zohlednily rovněž skutečnost, že příslušníci celního orgánu jednali na základě výkonu své služební činnosti a o jejich důvěryhodnosti nevystaly žádné důvodné pochybnosti. Krajský soud tak považuje v tomto ohledu zdůvodnění správních orgánů za dostatečné a přezkoumatelné.

Co se týče namítané absence sdělení, že bylo dokazování ukončeno, krajský soud připouští, že za účelem dosažení maximální ochrany procesních práv obviněného z přestupku je žádoucí, aby byl byť z formálního hlediska výslovně upozorněn na skutečnost, že dokazování bylo ukončeno a spis již nebude dále doplňován. Na druhou stranu je třeba doplnit, že během ústního jednání byl žalobce řádně poučen o svých procesních právech, a to včetně práva nahlížet do spisu a práva vyjádřit se ke všem skutečnostem, které jsou mu kladeny za vinu, včetně důkazů o nich. Toto poučení žalobce stvrdil svým vlastnoručním podpisem. Stejně tak z obsahu protokolu o ústním jednání

vyplývá, že byl čten obsah listin, které byly ve spisu založeny. V tomto ohledu neměl žalobce žádných námitek. Ze strany správních orgánů již poté nebyl spis o žádné další podklady doplňován, což má krajský soud za prokázané z elektronického spisu, který měl k dispozici. Přestože tedy nebyl žalobce výslovně upozorněn na to, že bylo dokazování ukončeno, měl možnost seznámit se s obsahem spisové dokumentace ve stavu, který byl rozhodný pro vydání prvostupňového rozhodnutí, čímž z materiálního hlediska nedošlo k porušení jeho práva ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2015, č. j. 10 As 206/2014-33 a ze dne 26. 3. 2010, č. j. 2 Afs 107/2008-132).

Další námitkou žalobce brojil proti tomu, že se ve spisu nenachází žádná listina, která by byla označena jako oznámení přestupku, resp. listina obsahující údaj o tom, kdo a co komu oznamuje. V této souvislosti krajský soud poukazuje na skutečnost, že se taková listina ve správním spisu ani nacházet nemůže, neboť již první úkony v řízení prováděl celní úřad pro Olomoucký kraj, který byl ve věci věcně a místně příslušný, a to podle ust. § 40 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích ve spojení s dnes již neplatným ust. § 55 odst. 1 zákona o přestupcích. Ten poté věc na základě žádosti žalobce toliko postoupil z důvodu vhodnosti prvostupňovému správnímu orgánu, tedy Celnímu úřadu pro Jihomoravský kraj. Nedošlo tedy k žádnému odevzdání věci věcně příslušnému orgánu, pro něž se aplikovalo v souladu s § 58 zákona o přestupcích tzv. oznámení přestupku, jak svojí námitkou žalobce naznačoval.

V žalobě žalobce formuloval větší množství dílčích námitek, kterými brojil proti postupu příslušníků celního orgánu při zdokumentování přestupku, popř. proti následnému používání důkazů v rozporu se zákonem. Co se týče podkladů založených ve spisu, a to zejména pořízenou fotodokumentaci časového kupónu a čelního skla vozidla, krajský soud dává žalobci za pravdu, že postup příslušníků celního orgánu neprobíhal při zdokumentování skutkového stavu zcela standardním způsobem. O tom svědčí skutečnost, že ve spisu skutečně absentuje fotodokumentace čelního skla kontrolovaného vozidla, na kterém by byl izolepu nalepen 1. díl časového kupónu. Na druhou stranu se krajský soud ztotožňuje s argumentací prvostupňového správního orgánu, že odstranění řádně nalepeného 1. dílu dálničního kupónu mechanickým způsobem, tedy bez použití speciálního postupu či nástroje, vede zpravidla k jeho poškození, což je obecně známou skutečností. Nehledě na to, že žalobce nepředestřel žádné konkrétní důvody, na základě kterých by byli příslušníci celního orgánu vystupující v pozici úřední osoby motivováni jednat v rozporu se zákonem, když by časový kupón nejen odlepili, ale rovněž ex post účelově podlepili izolepou a takto zdokumentovali (k důvěryhodnosti úřední osoby srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114).

Pokud se jedná o 2. díl časového kupónu, ten je skutečně zdokumentován způsobem, který znemožňuje jeho přesnou identifikaci, resp. určení spojitosti s 1. dílem časového kupónu. Je však třeba připomenout, že k jeho zdokumentování došlo zejména za účelem prokázání, že nebyl řádně vyplněn. Pokud žalobce tvrdí, že vyplněn byl (byť nečitelně), pak by bylo jediným zdůvodněním účelové jednání příslušníků celního orgánu nebo záměna s dílem jiného časového kupónu. První z uvedených možností již byla krajským soudem posouzena výše, kdy neshledal ve vztahu k důvěryhodnosti hlídky žádné důvodné pochybnosti. Co se týče tvrzené záměny, ze spisu nijak nevyplývá, že by žalobce předložil doklady od více vozidel, popř. že by disponoval větším počtem 2. dílu

časového kupónu. Jedná se však nepochybně o skutečnost, která by byla ze strany příslušníků celního orgánu adekvátním způsobem reflektována, a to vrácením nadbytečných dokladů či odstraněním pochybností o tom, zda byl 2. díl časového kupónu skutečně řádně vyplněn či nikoliv. Nelze pak souhlasit ani s námitkou proti identifikaci pořízené fotodokumentace, která je v elektronicky vedeném spisu založena v rámci jednoho dokumentu, přičemž je každá fotografie opatřena datem pořízení, který koresponduje se dnem, kdy došlo ke spáchání přestupku. Z obsahového hlediska odpovídá skutkovému stavu, jak je zachycen v protokolu a úředním záznamu, který pak může být dle judikatury hodnocen jako součást logicky provázaného řetězce důkazů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2013, č. j. 4 As 17/2012-36).

Kromě toho žalobce namítal, že závěr správního orgánu o tom, že zasahující hlídka mohla mít jeho vozidlo až do okamžiku zastavení neustále na dohled, nebyl přezkoumatelným způsobem zdůvodněn. S tímto názorem se krajský soud neztotožňuje. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí jsou totiž související úvahy správního orgánu ohledně časových a místních podmínek provedení silniční kontroly a předcházejícího sledování vozidla dostatečně vymezeny. Bez ohledu na tuto skutečnost je poté nutno dát za pravdu správním orgánům ohledně toho, že není ve vztahu k posouzení formálních znaků skutkové podstaty daného přestupku rozhodující, zda měla hlídka vozidlo žalobce neustále na dohled či nikoliv, přestože i tímto se správní orgán dle názoru krajského soudu dostatečným způsobem zabýval. Krajský soud zajisté nezpochybňuje, že řádné stanovení místa a času spáchání přestupku je obligatorní náležitostí výroku rozhodnutí, přičemž musí být s ohledem na ustálenou judikaturu formulováno dostatečně určitě, aby nebyl přestupek zaměnitelný s jiným (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 – 39). Formulace použitá ve výroku prvostupňového rozhodnutí, ve znění: *„dne 10.09.2015 v čase 14:00 - 14:10 hodin zpoplatněnou pozemní komunikaci R35, 240 – 248 km ve směru jízdy Mohelnice – Olomouc“*, pak s ohledem na okolnosti případu záměnu s jiným přestupkem vylučuje. V tomto kontextu nepovažuje krajský soud za důvodné ani dílčí námitky žalobce ohledně časových a místních nepřesností mezi okamžikem zahájení sledování vozidla a jeho zastavením, neboť prvostupňový správní orgán dostatečným způsobem zdůvodnil, z jakých důvodů mohla mezi zjištěním protiprávního jednání a zastavením vozidla nastat uvedená časová prodleva, popř. proč nebyla námitka zastavení vozidla žalobce na nebezpečném místě považována za relevantní.

Proti postupu příslušníků celního orgánu žalobce rovněž namítal, že mu měli odepřít možnost, aby se do sepsaného protokolu o zjištěném důvodném podezření ze spáchání protiprávního jednání vyjádřil a neposkytli mu procesní poučení. V této souvislosti žalobce dále namítal, že protokol byl použit jako důkaz v rozporu se zákonem, neboť byl vyhotoven za značně diskriminačních podmínek. Krajskému soudu je z jeho rozhodovací činnosti známo, že v protokolu sepsaném na místě či úředním záznamu není standardně uváděn údaj o tom, zda byl žalobce před započítím úkonů hlídky poučen o jeho procesních právech či nikoliv. Jedná se nicméně o běžný postup, kdy hlídka podezřelému v souvislosti s výzvou k předložení dokladů totožnosti a dokladů od vozidla současně sdělí, jakého protiprávního jednání se měl dopustit, popř. zda je ochoten věc řešit v blokovém řízení, popř. za jakých podmínek.

Z obsahu úředního záznamu je patrné, že také v projednávané věci bylo postupováno tímto způsobem, přičemž žalobce s uložením blokové pokuty ve výši 1 000

Kč nesouhlasil a požadoval projednání věci ve správním řízení. Pokud se jedná o poučení o procesních právech, to je prokazatelně uvedeno v protokolu sepsaném na místě, do kterého se žalobce odmítl vyjádřit a podepsat. Každopádně nerozporoval, že mu byl protokol předložen k podpisu a že převzal jeho kopii, ale pouze uvedl, že na základě arogantního chování hlídky předpokládal, že se do něj nemá vyjadřovat. Ani ze samotného tvrzení žalobce tak nevyplývá, že by mu byla na místě spáchání přestupku realizace jeho procesního práva odepřena. Následně je realizoval v rámci ústního jednání ve věci a nechal do správního spisu založit poměrně rozsáhlé vyjádření. Závěrem krajský soud doplňuje, že použití protokolu sepsaného na místě spáchání přestupku jako součásti logicky provázaného řetězce důkazu, je stejně jako v případě úředního záznamu zcela běžným postupem, který reflektuje ust. § 51 odst. 1 správního řádu, dle kterého platí, že: *„K provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.“* Krajský soud pak v projednávané věci neshledal při pořizování daného protokolu žádného porušení právních předpisů, které by jej jako důkaz vyloučilo.

Kromě namítaného opomenutí navržených důkazů a diskriminaci žalobce jako účastníka řízení, k čemuž se již krajský soud dříve vyjadřoval, bylo dále namítáno nedostatečné zdůvodnění postupu prvostupňového správního orgánu, který nevyhověl žádosti žalobce o prodloužení lhůty k doplnění odvolání o 30 dnů. K tomu krajský soud uvádí, že dle obsahu správního spisu podal žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí blanketní odvolání, ve kterém současně požádal o prodloužení lhůty k jeho doplnění v délce ne kratší než 30 dnů, a to s odkazem na pracovní povinnosti. V této souvislosti bylo poté vydáno usnesení prvostupňového správního orgánu ze dne 14. 12. 2015, sp. zn. 138268/2015-530000-12 (dále též „napadené usnesení“), kterým byla za tímto účelem stanovena lhůta 15 dnů. Správní orgán zdůvodnil zkrácení požadované lhůty tím, že tvrzené pracovní povinnosti nebyly dostatečně konkretizovány a doloženy, žalobce disponoval listinami založenými ve spisu ještě před konáním ústního jednání, byla využita téměř celá odvolací lhůta a nejedná se o skutkové či právně složitou věc. K odvolání žalobce poté bylo výše uvedené usnesení potvrzeno, a to rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 2. 2016, č. j. 3248-2/2016-900000-304.1. V rámci jeho odůvodnění bylo předně akcentováno zejména správní uvážení ohledně stanovení délky lhůty k odstranění vad podání a dále bylo odkázáno na argumentaci obsaženou v napadeném usnesení. Ve vztahu k předmětu přezkumu v této věci se krajský soud mohl zabývat předmětnou námitkou pouze v rozměru případné vady řízení, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Dle názoru krajského soudu však nelze považovat ani jedno z uvedených rozhodnutí o stanovení lhůty k odstranění vad odvolání za nepřezkoumatelné, neboť jsou v nich uvedeny úvahy reflektující nejen dosavadní průběh řízení, ale také dotčené právní předpisy a související judikaturu. Posouzení žádosti o prodloužení lhůty k doplnění odvolání je odvislé od diskrece správního orgánu a krajský soud zde neshledal žádné pochybení, neboť správní orgány svůj postup zdůvodnily a nepřekročily nijak meze správního uvážení.

VII.3 Právní kvalifikace přestupkového jednání žalobce

Žalobce namítal, že nebylo prokázáno naplnění formální stránky skutkové podstaty přestupku. Dle jeho názoru bylo ve správním řízení dokázáno pouze to, že předložil 2. díl

časového kuponu, který byl vyplněn nečitelným způsobem. Nebylo nicméně prokázáno, že by neměl na čelním skle vozidla nalepen 1. díl časového kuponu v souladu se zákonem. K tvrzenému předložení vyplněného 2. dílu časového kuponu se již krajský soud vyjádřil v rámci námítky směřující proti postupu příslušníků celního orgánu a provádění dokazování. Stejně tak krajský soud konstatoval, že přes výše uvedené nedostatky z listin založených ve spisu (pořízená fotodokumentace, protokol a úřední záznam) vyplývá, že 1. díl časového kuponu byl sice na čelním skle vozidla nalepen, ale nikoliv v souladu se zákonem.

V této souvislosti je třeba předně vycházet z ust. § 21a zákona o pozemních komunikacích: *„Časový poplatek se platí před užitím zpoplatněné pozemní komunikace. Úhrada časového poplatku se prokazuje platným dvoudílným kupónem. Kupón musí odpovídat stanovenému vzoru, musí mít hodnotu odpovídající nejméně výši časového poplatku příslušné podle největší povolené hmotnosti vozidla v systému časového zpoplatnění a musí obsahovat: a) údaj o registrační značce motorového vozidla, jehož užití na zpoplatněné pozemní komunikaci se kupónem prokazuje a který se shoduje s registrační značkou, kterou je opatřeno toto vozidlo v systému časového zpoplatnění, b) vyznačení doby platnosti, která odpovídá době užívání zpoplatněné pozemní komunikace.“* V druhém odstavci citovaného ustanovení je poté upřesněno, že údaj o registrační značce vozidla musí být na obou dílech časového kuponu vyznačen nejpozději před užitím zpoplatněné pozemní komunikace. Dále je třeba poukázat na dikci ust. § 21e odst. 1 písm. a) a b) zákona o pozemních komunikacích, který stanovuje, že: *„Řidič vozidla v systému časového zpoplatnění je povinen uhradit časový poplatek a přilepit prováděcím předpisem určený díl kupónu prokazující úhradu časového poplatku celou plochou na viditelném místě ve vozidle a vyznačit údaj o registrační značce vozidla na kupónu prokazujícím úhradu časového poplatku.“* Pokud se jedná o způsob přilepení určeného dílu časového kuponu, ten v rozhodné době výslovně upravovalo ust. § 2 odst. 4 vyhlášky: *„První díl kupónu musí být nalepen přímo na vnitřní straně čírého skla předního okna motorového vozidla...“*

Skutková podstata přestupku, který je žalobci kladen za vinu, je zakotvena v ust. § 42a odst. 2 písm. a) zákona o pozemních komunikacích, přičemž zní: *„Řidič vozidla v systému časového zpoplatnění se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 21e užije vozidlo v systému časového zpoplatnění, aniž by byl uhrazen časový poplatek.“* S ohledem výše uvedené se krajský soud shoduje se žalovaným v tom, že naplnění formální stránky přestupku bylo v projednávané věci dostatečně zdůvodněno a prokázáno listinami založenými ve spisové dokumentaci. Správní orgány založily svá rozhodnutí v předmětné věci na logicky provázané argumentaci, na základě které dospěly k závěru, že skutková verze prezentovaná žalobcem je účelová a nevěrohodná. Bylo tedy bez důvodných pochybností prokázáno, že žalobce sice měl na čelním skle vozidla nalepen 1. díl časového kuponu, ale ten nebyl v souladu s prováděcím právním předpisem nalepen přímo na čelním skle vozidla a byl na něm uveden údaj o registrační značce jiného vozidla ve vlastnictví žalobce, k čemuž se v řízení nevyjádřil. Dokonce k dotazu správního orgánu uvedl, že si nepamatuje, zda je vlastníkem dotčeného vozidla, což dle názoru krajského soudu důvěryhodnost jeho skutkové verze značně oslabuje. Současně bylo i přes uvedené nedostatky v postupu příslušníků celního orgánu prokázáno, že žalobce předložil hlídce 2. díl časového kuponu, který nebyl vůbec vyplněn, přestože musí dle příslušné právní úpravy obsahovat údaj o registrační značce vozidla užitého v systému časového zpoplatnění. Dle názoru krajského soudu tak správní orgány postupovaly v souladu se

zákonem, pokud jednání žalobce kvalifikovaly jako daný přestupek, neboť neuhradil časový poplatek, resp. jeho úhradu na místě kontroly neprokázal zákonem předvídaným způsobem.

VIII. Závěr a náhrada nákladů řízení

Krajský soud se podrobně zabýval všemi podstatnými žalobními námitkami žalobce a dospěl k závěru, že jakkoliv postup orgánů celní správy nebyl prostý dílčích pochybení při zjišťování skutkového stavu a v průběhu správního řízení, v souhrnu tato dílčí pochybení nezakládají nezákonnost napadeného rozhodnutí. S ohledem na výše uvedené důvody bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. února 2018

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.